

Ó vpravdě blahodárná noc,
která spojila zemi s nebem,
člověka s Bohem. (*Exultet*)

Obsah:

Zamyšlení	3
Pozvánka na akce farnosti	3
Pozvánka na akce Střediska ml.....	6
Pozvánka – Farní den	7
Středisko mládeže hledá	8
Pozvánka na manželská setkání.....	9
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	10
Laskavý příběh.....	13
Měřím metr no a co!.....	14
Máme se ještě rádi?	15
Senior club	17
Okénko do střediska	20
Nahlédnutí do Společenství – sbor.....	23
Zázraky všedních dnů.....	24
Katecheze	25
Letem světem	26
Od ucha k uchu	27

Název periodického tisku: Žabokuk

Periodicita vydávání: čtvrtletník

Místo vydávání: Vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice,

Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70

Příprava: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová Petr Polanský a členové pastorační rady

Korektury: Zdeňka Wajdová, sazba: Markéta Hudečková, foto: Petr Polanský. Tiskárna Afel.

Příspěvky, návrhy a připomínky k ŽABOKUKu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže

Ohlášky:

Rok 2006

Pokřtěno bylo 40 dětí – z toho 28 v našem kostele a 12 v jiných farnostech. V našem kostele uzavřelo církevní sňatek 12 párů. V kostele jsme se rozloučili a na poslední cestě doprovodili 12 zemřelých.

Rok 2007

Pokřtěni:

Sebastian Daniel Svůra

* 28. 5. 2004 7. 1. 2007

Michaela Andrea Grossmanová

* 29. 3. 2006 7. 1. 2007

Veronika Janáková

* 15. 6. 2006 4. 2. 2007

Samuel Selveker

* 27. 11. 2006 4. 2. 2007

Církevní sňatky:

v tomto roce nebyl ještě žádný uzavřen.

Zemřeli:

Václav Ševčík

* 9. 8. 1927 † 21. 1. 2007

Libuše Benžová

† 16. 2. 2007

P. Petr Baran

* 8. 12. 1926 † 28. 2. 2007

Marie Tesaříková

* 12. 12. 1911 † 6. 3. 2007

Alena Mahelková

* 29. 7. 1947 † 9. 3. 2007

Milí bratři a sestry, farníci a Vy všichni,
kteří budete číst tyto řádky „ŽABOKUKU“

Zdravím Vás všechny na počátku měsíce dubna. V těchto dnech vrcholí liturgický rok oslavou svátků umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Prožívání těchto dnů je velmi naléhavou výzvou k proměně života a k rozjímání o tom co Ježíš Kristus pro nás a pro celý svět vykonal. Jedním z významných prostředků v našem životě je modlitba. Proto vás vybízím k modlitbám na některé úmysly, které můžeme vkládat do svých osobních i společných modliteb:

Modleme se za nová kněžská a řeholní povolání; ještě v březnu mají mladí mužové možnost podat přihlášku do semináře k přípravě na kněžství.

Modleme se za katechumeny; v naší farnosti mají být o velikonoční vigílii pokřtěni 4 dospělí – tři bratři a jedna sestra.

Modleme se za děti, které se připravují na první sv. přijímání – je jich přihlášeno 17 a mají 10. června přijmout poprvé svátost smíření a eucharistie.

Modleme se za naše biřmovance, kteří mají být 31. května biřmováni, aby dokázali žít z víry a byli ochotni ke službě druhým v naší farnosti a středisku.

Modleme se za otce biskupa Vojtěcha, který je duchovním pastýřem naší diecéze, která letos slaví 230. výročí od svého založení, aby ho Pán obdaroval zdravím a dary Ducha svatého, aby mohl i nadále vést brněnskou diecézi.

Modleme se za naši farnost a středisko mládeže; kéž oslava velikonočních svátků prohloubí naši víru, posílí jednotu naší farní rodiny a povzbudí nás hledat a uskutečňovat poslání, které naše salesiánská farnost a středisko mládeže v městě Brně na počátku 3. tisíciletí má.

Těším se na setkání s vámi při všech bohoslužbách v našem farním kostele Panny Marie Pomocnice. Ať vám Bůh žehná!

Otec Josef.

Slavíme velikonoce

Velikonoční vigilie je podle sv. Augustina „matkou všech vigilií“. Slavíme přemožení smrti životem, vítězství světla nad tmou. Již doba po západu slunce je znamením toho, co slavíme – Veliké noci. Tma je zde symbolem smrti, Kristova sestoupení mezi zemřelé. Velikonoční oheň je naopak pramenem světla a tepla, znamením věčného života, Boží přítomnosti a lásky. Modlitba svěcení ohně vyjadřuje touhu očistit se a rozhořet se po Bohu. Tam, kde do tmy přichází světlo, je přítomen Bůh. Kristus, přemožitel smrti a tmy, je nové slunce spravedlnosti, „světlo světa“.

Kdo ho následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12). Velikonoční svíce – paškál – symbolizuje vzkříšeného Krista, začátek a konec, Pána a vládce všech věků, a připomíná světlo v rukou „rozumných panen a bdělých služebníků“. Voda, kterou při obřadu světíme, čistí a rozpouští, zahání žízeň a osvěžuje, je podmínkou růstu a života. Je symbolem milosti a spásy, Ducha Svatého.

Připomíná nám křest, ve kterém jsme obdrželi nový život, a také Rudé moře, z jehož vod byl Boží lid Izraele zachráněn, nepřátelé naopak zničeni. Zejména stojící voda byla v antice místem, kde přebývali zlí duchové. Proto se musela vyčlenit z jejich moci skrze vzývání Boží a posvětit ponořením velikonoční svíce (Krista). O Velikonocích si také více než kdy jindy připomínáme, že jsme byli křtem spolu s Kristem pohřbeni ve smrt, abychom jako On i my vstoupili na cestu nového života (srov. Řím 6,4).

DUBEN

SVATÝ TÝDEN :

- 1. 4. **Květná neděle** – průvod /kočičky, zlatý déšť/
- 5. 4. **Zelený čtvrtek** – mše sv. 18,00 hod. + adorace v Getsemanské zahradě
- 6. 4. **Velký pátek** – 15,00 křížová cesta 18,00 velkopáteční obřady
- 7. 4. **Bílá sobota** – 8,00 – 18,00 adorace u Božího hrobu v kostele
v 20,00 hodin Velikonoční vigilie – křest katechumenů
- 8. 4. **Slavnost zmrtvýchvstání páně** Boží hod velikonoční
– nedělní pořad bohoslužeb, v 19,00 hod. – Te Deum a sv. požehnání
- 9. 4. **Pondělí velikonoční** – mše sv. v 7,30 a 18,00 hod.

KVĚTEN

- 1. 5. začátek májových pobožností v 17,30 v kostele
- 15. 5. začátek novény k Panně Marii Pomocnici v rámci májové pobožnosti
- 17. 5. Slavnost Nanebevstoupení Páně – mše sv.: 7,00 a 18,00 hod.
- 18. 5. začátek novény k Duchu svatému – v kostele ve 20,00 hod.
- 24. 5. Slavnost Panny Marie Pomocnice křesťanů
– při mši v 18,00 hod. zpívá a hraje schola mládeže
- 26. 5. DEN FARNOSTI – 9.00 mše sv., celodenní program, závěr v 16,00 hod.
- 27. 5. Slavnost seslání ducha svatého – nedělní pořad bohoslužeb
- 31. 5. sv. biřmování – uděluje biskup Vojtěch Cikrle.
Hraje a zpívá mládežnická schola.

ČERVEN

- 3. 6. Dětský den
- 7. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně** – Boží tělo v 18,00 kostele
– zpívá chrámový sbor
- 10. 6. první sv. přijímání dětí při mši sv. v 11,00 hod.
- 18. 6. závěrečná akademie
- 24. 6. **Slavnost Narození sv. Jana Křtitele** – nedělní pořad bohoslužeb
- 28. 6. závěrečný táborák
- 29. 6. **Slavnost sv. Petra a Pavla**, apoštolů – zakončení školního roku
mší sv. v 18,00 hod.

Pozvánka na akce střediska mládeže:

DUBEN

- 5.–9. Velikonoční svátky – středisko zavřeno
(kroužky ani volná oratoř neprobíhají)
- 21. Sobotní výlet
- 22. 15:30 Jabloňová panna – amatérského loutkového divadla Bedruňka.

KVĚTEN

- 1. Státní svátek – středisko zavřeno
(kroužky ani volná oratoř neprobíhají)
- 8. Státní svátek – středisko zavřeno
(kroužky ani volná oratoř neprobíhají)
- 12. Sobotní výlet
- 19. 9:00 – 18:00 Volejbalový turnaj smíšených týmů
- 20. 15:30 Puntíkové království – amatérského loutkového divadla Bedruňka.
- 24. Svátek Panny Marie Pomocnice (17:30 – 19:00 středisko zavřeno)
- 26. DEN FARNOSTI

ČERVEN

- 3. Dětský den
- 9. Sobotní výlet
- 10. Karlík a továrna na čokoládu – amatérského loutkového divadla Bedruňka.
- 14. Animátorské rožnění – závěrečné posezení pro všechny spolupracovníky střediska
- 15. Konec kroužků – končí zájmové kroužky svoji pravidelnou činnost v tomto školním roce.
- 16. 9:00 – 18:00 Volejbalový turnaj smíšených týmů
- 22. Fotbalový turnaj o pohár střediska
- 28. Závěrečný táborák

Více aktuálních informací na <https://brno.sdb.cz/kalendar>

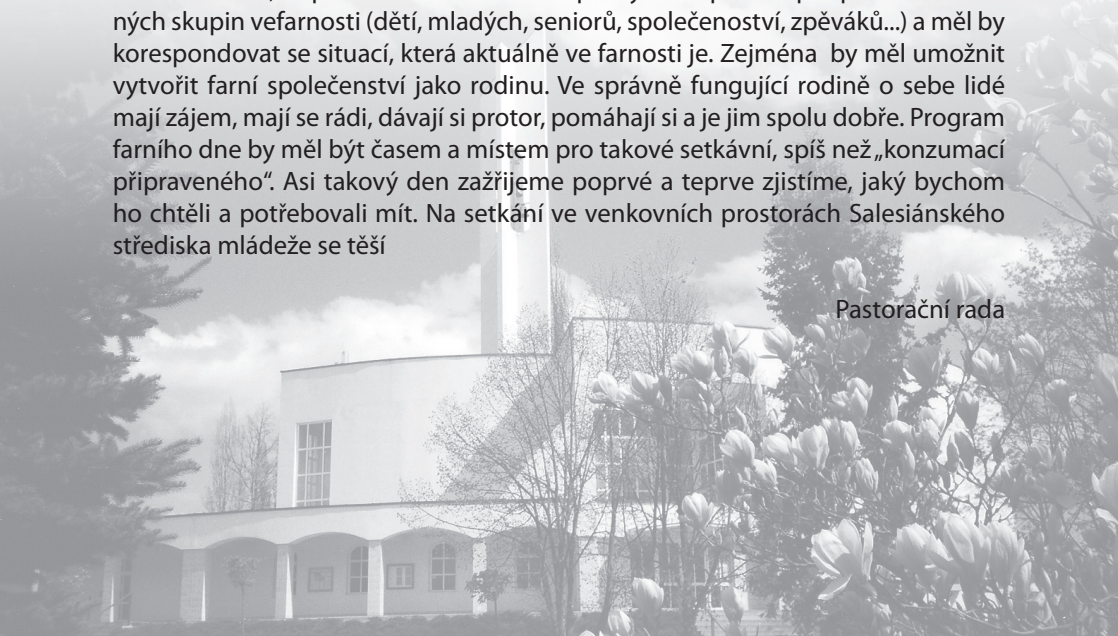
FARNÍ DEN 26. KVĚTNA 2007, aneb setkání pod topoly

Co to ale vlastně je, ten farní den? U nás se ještě nikdy nekonal. To je zase nějaká novinka! Tyto a podobné věty slýcháme, jakmile pojmenování farní den zazní. Ona to ale vlastně žádná novinka není. Ze Skutků apoštolských víme, jak se tehdy první křesťané setkávali, jakým způsobem se snažili žít svůj vztah k Ježíši Kristu a jak působili na své okolí. Právě jejich způsob života potom oslovoval ostatní lidi. Dnes se nám jeví potřebné se k podobné praxi vracet. Potřebné jak pro nás, společenství křesťanů, farnost, tak pro naše okolí.

Jak dnes žijeme? Jak se setkáváme, jak předáváme svoji víru? S prožíváním společných bohoslužeb myslím nemáme až tak velký problém. To je ale poměrně specifický druh setkávání. Jde tu o posvátné věci v posvátném prostředí. Jakým způsobem se ale setkáváme mimo kostel? Ano, jistě máme přátele z okruhu křesťanů, se kterými trávíme čas neformálně, ale více méně je ten okruh značně omezen. A má takové naše setkávání nějakou odlišnost od setkávání „nekřesťanů“? Farní den by měl být možností setkat se trochu jinak, než jsme zvyklí. Určitě by jeho součástí měla být společná bohoslužba, společné chvály Boha a společné modlitby. Pro nás, katolické křesťany, je mše svatá vrcholnou bohoslužbou. Takto se naše farnost setkává každou neděli. Tím by ale farní den končit neměl.

Farní den by měl umožnit setkání s těmi členy farnosti, se kterými se jinak mimo kostel nepotkáme; setkáním u společného stolu, u svědectví o osobnostech zkušenosti s Bohem, u společného veselí. Může poskytnout prostor pro prezentaci různých skupin vefarnosti (děti, mladých, seniorů, společenství, zpěváků...) a měl by korespondovat se situací, která aktuálně ve farnosti je. Zejména by měl umožnit vytvořit farní společenství jako rodinu. Ve správně fungující rodině o sebe lidé mají zájem, mají se rádi, dávají si protor, pomáhají si a je jim spolu dobře. Program farního dne by měl být časem a místem pro takové setkávání, spíše než „konzumací připraveného“. Asi takový den zařídíme poprvé a teprve zjistíme, jaký bychom ho chtěli a potřebovali mít. Na setkání ve venkovních prostorách Salesiánského střediska mládeže se těší

Pastorační rada

Salesiánské středisko mládeže hledá vhodné kandidáty-dobrovolníky na pozice:

POTÁPĚČ – ALGOLOG

Hlavní náplní práce by byla údržba našeho krásného akvária. S radostí uvítáme člověka, který by byl ochoten věnovat svůj čas a energii několika parmičkám, neonkám, ancitrusu, pár čichavcům, tetrám a jejich skleněnému království. Království, jež je čas od času napadeno zlotřilými řasami, které se lepí na stěny akvária a brání rybičkám prožívat radostné dny uprostřed zástupu dětí, obdivujících jejich krásu. Přijmeme muže či ženu, nerozhoduje věk ani vzdělání, zkušenosti s bojem proti těmto rostlinám výhodou.

DĚD VŠEVĚD – MLADÁ PANÍ VŠEVĚDOVÁ

Hledáme člověka, který by shromažďoval informace o nejrozličnějších akcích, o společenstvích i různých dalších aktivitách probíhajících v naší farnosti.. Tyto informace by pak předával tvůrci internetových stránek, který by je zpracoval do podoby přehledného seznamu, aby každý věděl co, kdy a kde. Pro výkon této práce je nutná určitá dávka komunikačních dovedností, proto upřednostníme uchazeče mluvící plynulou češtinou. Slovenština a další jazyky samozřejmě výhodou.

VÍCEBOJAŘ V ZÁLOZE

Hledáme někoho, kdo by byl ochoten pomáhat při správě skladu sportovního vybavení. Jednalo by se o katalogizaci vybavení (míče, obruče, sedáky, švihadla, bazény, apod.) případné opravy, udržování systému výpůjček, apod. Chaotičnost a zapomnětlivost nevýhodou. Případná fyzická podobnost s Tomášem Dvořákem či Romanem Šebrle výhodou (pro dámy, tato podobnost není nejdůležitější částí výběrového řízení).

O všech nabídkách rádi podáme bližší informace na telefonním čísle 721 510 336 nebo e-mailové adrese **radek.kominek@brno.sdb.cz**

Děkujeme.

Sdružení YMCA Setkání zve
na oblíbený letní kurz 6

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ

Kroměříž 1.– 8. 7. 2007

- obnova a prohloubení vztahů mezi manžely
- čas pro sebe a svoji rodinu
- získání nových poznatků a dovedností
- společenství živé církve

Účastnit se mohou manželské páry každého věku samostatně nebo i s dětmi, pro které je připraven poutavý prázdninový program. Kurzů Manželských setkání se zúčastnilo u nás již více jak 4 000 manželských párů. Účast na tomto kurzu je velkou příležitostí pro manžele k obnovení a posílení vzájemné lásky, výměně zkušeností i duchovnímu povzbuzení.

Bližší informace a podrobnou nabídku získáte na: **www.setkani.org**
nebo: YMCA Setkání, Lánská 14, 568 02 Svitavy, telefon: 461 535 758,
e-mail: **Ludmila.Lnenickova@seznam.cz**

Další kurzy MS *2007:

- Dlouhé Rzy, 8.– 15. 7. 2007, **www.ceskesdruzeni.cz**
- Litomyšl, 14.– 21. 7. 2007, **www.centrumprorodinu.cz**
- Frenštát p.Radhoštěm, 21.– 28. 7. 2007, **www.prorodiny.cz**
- Třešť, 18.-26.8.2007, **www.zr.ymca.cz**

Žáby mi zakvákaly, že se vydáváš na další štace, kam to bude?

Příští štace jsou České Budějovice. Mám tam nastoupit letos v září. Jsou tam dvě salesiánské komunity, jedna je podobná té naší žabovřeské – tedy středisko mládeže a farnost, a ta druhá je takzvané formační, to znamená, že tam žijí mladí salesiáni, kteří se po skončení noviciátu utvrzují ve svém salesiánském povolání a připravují se na své působení.

Kromě lidského a řeholního dozrávání se připravují odborně. Bratři koadjutoři studují nějaký zvolený obor a budoucí kněží studují teologii. A právě do této formační komunity půjdu. Abych se na tento nelehký úkol trochu připravil, odlétám 13. února do Říma, kde absolvuji takzvaný formátorský kurz. Do Žabovřesk se vrátím 30. května.

Jak jsi se rozhodl, že být knězem Tě přitahuje víc, než být popelářem nebo kosmonautem?

Kosmonautem jsem nikdy být nechtěl. Zato mezi popelářem a knězem jsem trochu váhal, ale protože u salesiánů se to dalo skloubit obojí (ve středisku dost často vozím popelnice), tak jsem se stal salesiánským knězem. Rozhodnutí pro kněžství u mě nebylo nijak dramatické. Chtěl jsem jím být už od dětství. Ve farnosti se často střídali kněží, mnozí mladí, a tak jsem měl mnoho příkladů. Drželo mě to až do maturity, tak jsem se přihlásil do semináře v Litoměřicích. Zatím jsem tohoto rozhodnutí nikdy nelitoval.

A proč zrovna salesián a ne třeba trapista:))?

Protože jsem se za mlada nikdy nesetkal se žádným trapistou, a protože ani nevím, kdo je založil. Zato salesiánů jsem potkal hned několik, mohl jsem s nimi spolupracovat a hlavně obdivuji a mám rád Dona Boska.

Co tě přitahuje na práci krotitele divé zvěře v oratoři?

Asi to, že nekrotím divou zvěř, ale sebe. Ten kdo se nejvíc naučí jsem já sám. Děti a mladí lidé jsou přímí, nastaví člověku zrcadlo. A hlavně se stále znovu a znovu přesvědčuji o pravdivosti Ježíšových slov, cokoli jste udělali pro jednoho z nejmenších, pro mne jste udělali. Je to Ježíš, který na sebe bere podobu uličníků, nebo jak ty říkáš, podobu divé zvěře. Je to On, kdo mě přitahuje.

Jaké jsou dnešní děti?

Stejně, jako jsme my dospělí. Jenomže se ještě nedokáží tolik přetvařovat.

Kterým novým potřebám a změnám (v práci s dětmi a mládeží) by se měla věnovat podle tebe dnes obzvláštní pozornost?

Myslím si, že nejsou žádné nové podstatné potřeby. Zůstává potřeba dětí mít zázemí, někoho, kdo je má nezištně rád a kdo jim může být v životě příkladem.

Pořád jsi mezi lidmi, jak rád odpocíváš?

Nejraději v posteli :-). Rád chodím do kina, občas jdu plavat (miluji tobogány!) Odpočinu si, když jedu autem a můžu přitom poslouchat hudbu, zastavit se na nějakém zajímavém místě. Mám rád přírodu a pěkná města, hrady, památky.

Prozrad' nám největší dobrodružství, cos zažil?

Vím, že jsem prožil krásná dobrodružství na *Chaloupkách*. Jednou v Tatrách jsem si chtěl zkrátit cestu a lezl jsem po skále v místech, kde to bylo nebezpečné a určitě by se tudy nešlo vrátit se zpět (nedoporučuji podobná dobrodružství, ačkoli to dopadlo dobře). Jednou jsem skočil z deseti metrové skokanské věže do vody. Asi by toho bylo víc. Bezkonkurenčně největším dobrodružstvím doposud bylo řídit sedm let salesiánské středisko v Žabovřeskách.

Pocházíš z velké rodiny, jak na to vzpomínáš?

Velmi rád. Rodiče mě mají pořád moc rádi. Se šesti sourozenci jsem zažil mnoho pěkného. Myslím si, že to byl ten nejlepší „noviciát“ pro salesiánský život.

Máš v životě nějaký vzor, který se snažíš následovat?

Dona Boska.

Co bys doporučil člověku, který přemýšlí o cestě ke kněžství?

Aby si ujasnil své motivace. Aby se za správné rozhodnutí modlil. Aby se nebál. Aby se rozhodl svobodně. Aby se poradil s někým moudrým, komu věří.

Kde myslíš, že by na sobě měla žabovřeská farnost dál pracovat a s čím můžeme být spokojeni?

Na prohloubení vzájemných vztahů. Aby se lidé znali nejen od vidění ze mše, ale aby se o sebe zajímali i mimo kostel. Taky vidím jako potřebné nebýt uzavřeni, nevylučovat a neodsuzovat druhé lidi, kteří nejsou úplně podle našich představ. Já mnohem raději než slovo farnost používám pojem místní církev. Je to rodina, živé společenství, do kterého je zapojeno

různým způsobem mnoho lidí... Vzpomeňme, kdo se shromažďoval kolem Ježíše, kolem Dona Boska... Můžeme být spokojeni s naší upřímnou snahou jít kupředu, s mnoha ochotnými laiky, kterým záleží na životě místní církve, s mladými rodinami, které jsou budoucností této farnosti, s animátory ze salesiánského střediska, s krásným kostelem, střediskem...

Asi je to příliš brzy, ale jak vnímáš roky strávené tady v Brně?

Jako veliký dar od Boha. Jako šťastně prožité roky. Jako školu života.

Plzeň nebo Starobrnno?

Velkopopovický kozel.

Díky moc za rozhovor...

rozhovor: Milena Alday Delgado

Kázání

Kněz se opírá o ambon a promlouvá k lidem: „Jsem mezi vámi několik málo měsíců, ale za čas mě stejně přesunou jinam. Přejde k vám nový kněz – a tak to bude pořád dokola. Jestli chcete, aby vám střecha kostela nespadla na hlavu, tak ji opravit nemusíme. Nemáte-li zájem o farní výlety, tak je neuspořádáme.

Nechcete-li se po mši účastnit společného posezení na faře, nevadí. Toto je váš kostel, váš domov. Jak si to zařídíte, tak to bude. Já jsem tu maximálně od toho, abych nepřekážel. Když ale uvidím, že máte do něčeho chuť, budu vám pomáhat do roztrhání těla, aby vaše přání došlo naplnění.“

Kněz vzhledl k lidem a čekal reakci. Porotože žádná nepřišla, udělil závěrečné požehnání a odešel do sakristie. Kdyby tento příběh byla pohádka, řekl bych, že náš kněz čeká v sakristii na odezvu farníků dodnes. Napadá mě však i hororová zápletky, kdy za ním přichází dobrá duše, která poděkuje za krásné kázání a s vděčným úsměvem odchází spokojeně domů.

Měřím metr, no co!

Pro zvědavé děti je tu tajenka! Luštěte. A to, co v ní najdete, zkuste namalovat, popsat, nebo si to aspoň představit. Až se vám to povede, můžete probrat třeba s rodiči další věc. Jak to tajemství, skryté v tajence, získat.

Kolik lavic je v kostele?

Co cítíme, když uděláme něco špatně?

Kdo je za nás od křtu odpovědný?

Pořad radia Proglas pro děti

Evangelista, který začíná, „Na počátku bylo slovo...“

Barva, již je na fresce v kostele napsáno Ů

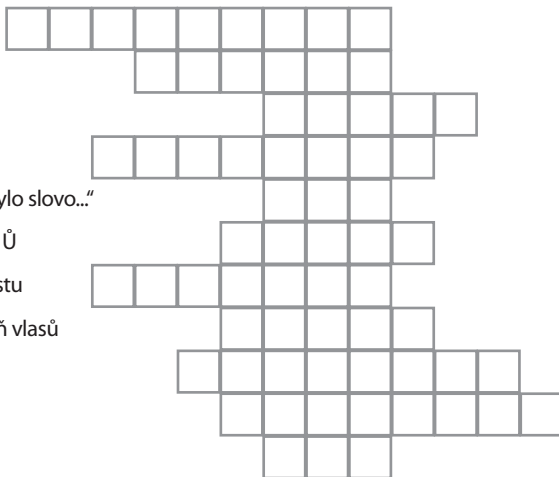
Barva ornátu, který má kněz v době postu

Příjmení našeho kněze, který má nejmiň vlasů

Jméno papeže

Šesté slovo Otčenáše

Jakou měl Ježíš národost?

připravila: Lucie Kučerová

Manželská spiritualita

V zakládací listně pro družiny Naší Paní je ustanovení, jehož obsah lze označit jako „povinnost posadit se“. Znamená to, že jedou za měsíc jsou manželé pozváni, aby se na hodinu posadili a vyměnili si názory a hovořili o sobě. Když byli zasnoubeni, mluvili velmi mnoho.

Milovat se znamená vynalézat, „přestavět se“, tvořit, projektovat. Řekl jsem už, že nic se neztrácí tak snadno jako láska, nic se neztrácí tak bez našeho vědomí jako pěstování výměny názorů, vzájemný zájem. Je třeba mluvit, abychom to vše znovu probudili, oživilí a živili.

A když se provádí toto hodnocení manželského života, manžel vždycky odpoví: „Ano, dělali jsme to.“ Žena však projeví velký údiv a řekne: „Kdy?“ Muž si je vždycky jist, že to dělali v dostatečné míře. Samozřejmě jsou muži, kteří jsou jako ženy a ženy, které se podobají mužům. Jistě chápete, že to, co říkám, nelze zcela zevšeobecňovat, že se to nehodí na úplně všechny situace.

Muž ze zásady nemá rád vysvětlování. Zdá se mu to sentimentální, nelíbí se mu zacházení do podrobností, nemá rád, když se něco příliš rozebírá, zdá se mu, že on už svým způsobem všechno řekl. Uniká do své práce, uspokojuje ho, že pracuje pro svou ženu. Mnoho manželů se domnívá, že jsou vzornými manžely, protože svou ženu „zbožňují“, kazí ji, vidí v ní modlu. Ale málo žen (a právě ty nejlepší) se spokojí s tímto kultem. Chtějí žít, hovořit jako rovný s rovným, tvořit, vyvíjet činnost, zatímco jsou jakoby uzavírány v jakési schránce. Většina žen si dnes už po svatbě připadá jako vdovy. Prováděly se za zamilovaného muže a probouzejí se s roztržitým člověkem, jehož hlavní zájem je někde jinde. Je to neuvěřitelná zkouška.

Muž nerad mluví. Dávejte však pozor! Nechci vychvalovat ženy, to jistě chápete. Žena je totiž ještě horší než muž. Dokáže dlouhá léta mluvit bez přestání a mlčet přitom o podstatných věcech. Je třeba padnout na kolena, abychom ji k tomu donutili. Mlčí-li manžel, mlčí z lenosti, zatímco žena mlčí naschvál. Manžel mlčí z nepozornosti, ale žena mlčí, aby něco skryla. Bylo by jí totiž zatěžko něco říci, a tak ať to manžel uhodne.

Žena se cítí šťastná, když je jí věnována pozornost, ale má-li to říct přímo, tak z toho onemocní. Spíš promine svému muži, že k ní nebyl pozorný, než to, že neuhodl, co si přeje. Z toho vznikají velmi složité rodinné scény. To, co muž ženě nejvíc vyčítá, je

její složitost. A když je nezdvořilý, říká tomu přetvářka nebo tomu dává jiná, ještě horší jména. Žena odvozuje své štěstí jen z druhé osoby. Je to sobectví jako každé jiné. Muž i žena jsou sobečtí, jeden jako druhý, ale je to sobectví různého druhu. A tak žádný z nich nepozná v sobectví druhého sobectví své vlastní. Myslí si, že sobectví druhého partnera je jediné na světě. Muž je sobecký tím, že se většinou uspokojuje sám sebou: potřebuje toho ke svému štěstí velmi málo. Chce mít ženu jako svou ozdobu a přeje si, aby žena tu úlohu respektovala. „Bud' krásná a mlč!“

Naproti tomu žena je si vědoma svého štěstí jen tehdy, když jí to někdo říká, když jí děkuje a své štěstí s ní sdílí tak, aby s ním o tom mohla mluvit. Každý by měl bojovat se svým egoismem. Muž by měl věnovat

ženě více pozornosti a žena by si neměla tuto pozornost vynucovat. Žena touží po tom, aby ji někdo potřeboval. Touha po tom, aby nás někdo potřeboval, nemusí být ještě vždycky ušlechtilá.

Klasická je scéna, když se manžel vrací domů. Celý den pracoval a mluvil a teď touží jen po jedné věci: mlčet a mít klid. Žena byla po celý den sama, čekala na to, až si bude moci s někým pohovořit, těšila se, že si s ní někdo vyjde na procházku – alespoň v duchu, nebo – samozřejmě – někdy ve skutečnosti. A tak, když se oba sejdou, je každý z nich myšlenkami někde docela jinde.

Žena by měla vědět, že když muž nic nedělá, zpravidla přemýšlí. Má totiž potřebu přemýšlet. Když muž přemýšlí, mlčí. Když přemýšlí žena, mluví. Ale to jsou dva zcela rozdílné úkony. Žena má mít tolik taktu, aby rozeznala, v kterém okamžiku muž potřebuje přemýšlet, kdy usíná, kdy je třeba vyprovokovat ho k činnosti a kdy je třeba nechat ho na pokoji. K tomu je však třeba geniální pozornosti.

Z knihy Lásky a manželství, J. Evelyn

My věřící často druhým pomáháme. Máme pověst těch, kteří rádi někomu poslouží. Naši sousedé vědí, že u nás mohou vždy zaklepat a budou dobře přijati. Dokonce jsme se vycvičili, abychom byli vždycky k dispozici poskytnout žádanou službu. Není to špatné, ale omezuje nás to a má to svá úskalí. Francouzský kněz Michel Quoist v jedné ze svých knih vypráví příběh manželů, kteří přesně takto žili. Ona kupříkladu pravidelně nakupovala pro nemocnou paní z domu. Nikdy nezkusila požádat sousedky, aby ji občas vystřídaly, nebo lépe, aby si každá vzala jeden den službu. On zase často dělal synovi některé školní úlohy, místo aby mu pomohl, ať si je udělá sám. Ani jeden z manželů nikdy nepožádal u sousedů o nějakou službu. Když však o tomto svém chování začali přemýšlet, objevili úskalí neustálého sebeobětování se. Byli často nemístně spokojeni sami se sebou. Nebylo v tom srdce, kvůli kterému jednali laskavě, spíš chtěli dostat poctivých lidí a křesťanů, kteří podávají svědectví. Vybrali si tu nejsnadnější cestu, dávat něco druhým. Ježíš Kristus, když putoval mezi lidmi, tak nejednal: V Káně vyžadoval práci od služebníků. V Samařsku začal tím, že požádal o vodu. Když rozmnožoval chleby, vědomě použil dar chlapce; několik ryb a několik chlebů, aby učinil zázrak při rozdělování. Zachea požádal o pohostinství.

Pán od nás chce něco těžšího, než pomáhat druhým. Pomoci jim, aby si vystačili sami, ba aby sami dokázali dávat jiným lidem. Bůh nás chce zapojit do činnosti, chce, abychom se s ním podíleli na Stvoření Světa a lidstva. Skrze práci a skrze rodinu. Kdyby jednal sám, dílo by bylo dokonalejší, ale člověk by byl menší. Jistě, je ponižující, když člověk neustále potřebuje druhé. Když objevíme, že druzí potřebují nás, je to povznášející. My však příliš často držíme své přátele v podřízenosti. I když oni tuto závislost z lenosti či nevědomosti přijímají, nemáme právo jim k tomu dávat příležitost, aniž bychom jim zároveň nenabídli možnost povyrůst.

Nesmíme být těmi, kdo mají a kdo se sklánějí k těm, kteří nemají. Musíme naopak usilovat být těmi, kteří se přicházejí sdílet jako rovný s rovným. Nechtějme se stát těmi, které stále někdo potřebuje, ale těmi, kteří někdy potřebují ty druhé. Neusilujme neustále dávat, ale být těmi, kdo druhé vyzývají, podněcují a pomáhají jim, aby dávali. Když druhému něco nabídneme, sice ho tím obohatíme, ale on sám zůstane takový, jakým byl. Když někomu pomáháme, aby překonal sám sebe, působíme, že bude více svobodným člověkem, jak si to přeje Bůh. Co můžeme dát člověku krásnějšího než to, že bude v Božích očích více člověkem! Pokaždé, když vedeme někoho cestou darování, byť by to bylo v sebemenším úkonu všedního života, vedeme ho cestou Kristovou. Připojujeme se k jeho velkému vykupitelskému úsilí za osvobození člověka, za to, aby ho udělal svým přítelem, svým spolupracovníkem pro Království.

text: Lucie Kučerová

Pane, zvykli jsme si neustále
se obětovat
a jsme na sebe pyšní.
Naučili jsme se slovům, která máme říkat
úsměvům, které máme rozdávat,
skutkům, které máme vykonat;
a tiše si myslíme,
že jsme dobří křesťané, laskaví,
dobří služebníci svých bratří.
Ale... budeme vůbec někdy služebníci neužiteční,
tak jak jsi to od nás chtěl?
Protože díky té naší obětavosti,
druzí zůstávají malí,
zatímco my jsme velcí.
Oni jsou stále chudí
a my jsme stále bohatí.

Dnes tě prosíme, Bože!
Ať se mnohem méně obětujeme,
abychom mnohem víc milovali.
Pomoz nám, ať přispíváme k tomu, aby druzí rostli,
zatímco my se budeme zmenšovat.
Ať z nich učiníme zachránce,
místo abychom je sami chtěli zachránit.
Pomoz nám, abychom uměli o něco požádat
stejně jako dávat.
A pak už nebudeme dobrodinci chudých,
ale bratři svých bratrů
a budeme ti moci s nimi říkat
Otče náš.

Podle Michela Quoista

text: Lucie Kučerová

Milé ženy seniorky!

Rozjímáme nad biblickými texty každé 2. úterý v měsíci vždy v 16,00 hodin v místnosti pod kůrem. Scházíme se takto pravidelně už od roku 1990. Probíráme postupně jednotlivé listy apoštola Pavla, který „září jako hvězda první velikosti v dějinách církve.“

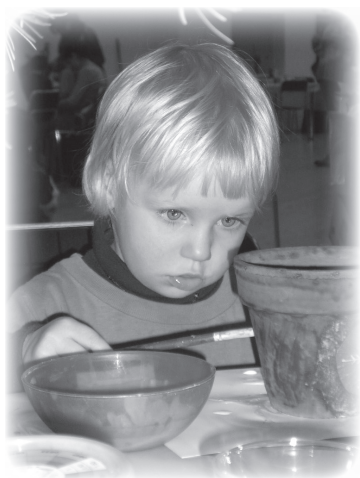
Takto ho nedávno označil ve své katechezi papež Benedikt XVI. Žasneme, kolik moudrosti a svěžesti v listech tohoto apoštola „z Boží vůle“ nacházíme. Společně se také modlíme za aktuální potřeby, vzájemně se povzbuzujeme, předáváme si životní optimismus a pozitivní pohled na svět a usilujeme takto o vzájemnou pospolitost!

Jsme přesvědčené o tom, že zbožnost a vzdělávání ve víře je to největší bohatství, které chceme rozmnožovat a předávat dál. Věříme, že lidé, s kterými se setkáváme, jsou v Božím plánu k dovršení naší osobnosti, ať už je nám 60, 70 nebo 80 roků. I mladší ročníky mezi sebou rády uvítáme!

Zveme Vás tímto do našeho společenství! Svůj osobní čas **2 ? hodinu** měsíčně darujeme Pánu Bohu i sobě navzájem!

6. 3. 15,00 se sešli senioři na prvním setkání na téma „senioři a čas“ přednášel Rndr. Krejčíř M. Domluva 1 x měsíčně. Příště 3. 4. 16,30 v malém sále pod kostelem na téma „ vzpomínáme na otce Barana „dědečka“ (foto, vzpomínky, ochota podělit se, všichni jsou zváni, kdo by rád slyšel něco o dědečkovi od pamětníků, senioři „čekatelé“.

První věc, která vás po otevření dveří s nápisem „Keramika“ udeří do očí, je ta spousta nápadů všude okolo. Mezi soškami, konvicemi, květináči, ale i dvaceti stejnými prasátky (z hlíny, samozřejmě) ke stolům usedají účastníci, každý s kusem šedé hmoty nebo už rozpracovanými výrobky, a začínají klidně tvořit a vykládat si. Mezi nimi se prokmitávají a radí vedoucí kroužku, z nichž posléze úskočně lovím Evu Kyjovskou.

Evo, řekni mi něco o historii kursů keramiky u salesiánů?

V r. 1995, po vybudování kostela, tu začala Marie Lattenbergová vést první kroužek keramiky. Tehdy ale byly k dispozici jenom stísněné prostory, keramická pec byla malá, takže se dělaly jen drobné výrobky. Druhý rok přibýlo najednou hrozně moc dětí, znenadání se jich objevilo i 40 na hodinu. Maruška se začala poohlížet po pomocnici, a tak tu od té doby pracuji. Další změna pak přišla v roce 2002, kdy jsme se přestěhovali do pohodlných prostor bývalé školky.

Měla jsi nějaké zkušenosti s keramikou?

Začínala jsem jako úplný laik, hodně mi dala spolupráce s Maruškou, která je profesionální keramička, navštěvovala jsem pak i různé odborné kurzy, vzdělávala se v ateliérech. Nejdůležitější je ale hlavně samotná praxe, jedině tak získáváš zručnost a zlepšuješ se.

Myslíš si, že na práci s keramikou musí být člověk zručný?

Vůbec ne, všechno se dá naučit. Práce s hlínou je odlišná např. od kreslení, tady si stačí ohmatat tvar, hrát si s ním. Důležitá je právě touha chtít si něco nového osvojit a naučit. Keramika má i nesmírný terapeutický účinek, hlína je totiž tvárná, při práci s ní se uklidníš. Můžeš ji kroutit, hladit, mačkat, dotýkáš se jí, při ruční práci se odreaguješ. Důležitý je i moment volné tvorby, každá věc je originál.

*K terapeutickým účinkům má co říci i Milada Davidová, která přišla s myšlenkou **specializovaných kurzů keramiky pro nemocné s epilepsií a autismem**, a už několik roků je vede: „Původně byly epileptické děti v kurzu doprovázeny rodiči. Pak jsme ale zjistili, že maminkám prostě nedalo dětem „nevylepšovat a nevypomáhat“, takže*

jsme maminky zrušily. Autistické děti i dospělí mají nyní téměř individuální péči a při práci mohou dodržovat svůj rytmus. Z práce mají radost, získávají na sebevědomí a radikálně se jim zlepšuje motorika.“ Milada odchází posloužit někomu radou a já se dál vyptávám Evy:

Jakým technikám se učí keramický zelenáč?

Začínáme tím nejjednodušším, ošahat si hlínu, rozválet plát (tzv. **plátová technika**), napojení hlín (tzv. šlikování), techniky z hádků, také točení na kruhu, dlabací techniky, i modelování. Zkusíme si něco vyrobit, dílo pak asi dva týdny vysychá a jde do pece na tzv. „**přežah**“. Pak se učíme nanášet glazury a ve finále pak výrobek v peci projde tzv. „vysokým výpalem“.

Jaká technika mívá největší úspěch?

Asi ta plátová, kdy rozválíš pláty a dáš jim tvar, na rozdíl třeba od hádkové techniky, která je velmi pracná. Točení na kruhu je zase úplně odlišné, pěkné jsou i sádkové formy, ve kterých se hlína vytlačuje do určitých tvarů a z nich pak vznikají různé misky, talíře nebo hrníčky. Kromě toho se nám např. podařilo společně vytvářet celý Betlém či křížovou cestu.

Vlastnoruční hrníček proteče jak rychle:))?

Neproteče! Používáme bezolovnaté glazury, neškodné ke zdraví. A hrníčky opravdu snesou každodenní používání.

Pořádáte vedle celoročních kursů i nějaké nárazové akce?

Každý rok organizujeme koncem školního roku víkendové akce. Mimo to nabízáme o prázdninách tzv. „příměstské tábory“, vždy s určitým tématem jako např. indiáni nebo středověk, kdy s námi děti tráví celý den a navečer jdou domů. To se chodíme koupat, jezdíme na výlety, pracujeme s hlínou, užijeme si i karneval nebo společnou hostinu.

Je u vás veselo?

Jsme moc rádi, že tu přirozeně vzniká výborná atmosféra. Lidé se sem těší, vykládají si, panuje tu dobrá nálada. Zejména při práci s dětmi jsme si uvědomily, že dřívější kladení důrazu na naučení se techniky chceme víc doplnit o radost ze společného prožívání.

Proto si čteme příběhy, povídáme si o blízcích se svátcích, slavíme společně narozeniny. Jsou tu děti z věřících i nevěřících rodin, takže přes ně poznáváme i jejich rodiny. Někdy se stává, že děti mají různé starosti a trápení, se kterým se potřebují svěřit. Snažíme se v nich podporovat vědomí přátelství a vzájemné pomoci. Náš cíl je, aby se tu děti cítily jako v rodině.

Na závěr Eva srdečně zve všechny případné zájemce, aby se přišli podívat do jejich řad. Nedá mi, abych se ještě nevrhla na živého účastníka, na konci řady soustředěně sedí nad krásným hliněným domečkem paní Jitka Pospíšilová, vlastními slovy „aktivní důchodka a šestinásobná babička“:

Proč sem chodíte?

Baví mě práce s keramikou, jsou tu fajn lidi a mám moc ráda zdejší atmosféru.

Proč zrovna keramika?

To už je stará záliba, dokonce jsem se hlásila na keramickou školu v Bechyni, ale tatínek měl továrnu, takže mě tam pak komunisti samozřejmě nepustili.

Co nejraději tvoříte?

Zejména figurální tvorbu, figurkami obdarovávám přátele a zdobím si jimi byt.

Děkuji všem za rozhovor a potichu zavírám dveře, abych nerušila ve tvůrčím vypětí!

rozhovor: Milena Alday Delgado

Z kůru a zákůří

Liturgickou hudbu vám zajišťuje skupina varhaníků vedená panem Radko Froncem. Na digitální varhany doprovázíme váš zpěv při bohoslužbě, dále ve chrámovém sboru, v malé schůlčce dětí, ve schole starších dětí a v rytmické schóle nacvičujeme a zpíváme různé duchovní skladby. Naším heslem je „kdo zpívá dvakrát se modlí“. Je to práce náročná a bez vaší přízně a ochoty pomoci ve zpěvu ve všech hlasech smíšeného sboru bude stále náročnější.

Zveme vás děti, mladé i starší, zvažte své možnosti. Chrámový sbor cvičí pravidelně každé pondělí v 19:00 hod. V tomto čtvrtletníku vás budeme pravidelně informovat o programu liturgické hudby v našem kostele.

Regenschori Radko Fronc

Bůh v mém životě aneb Virus se musí šířit

Původně jsem zde chtěl psát o tom, jak se mi dostalo milosti Víry, ale čím dál tím více si říkám, že tento příběh by měli napsat Ti, kteří mi tuto milost u Boha vyprosili. Takže Vás raději seznámím s osudem mého dobrého kamaráda. Život se s ním nikdy nemazlil a na druhou stranu se zase můj kamarád nemazlil s ním. Hledal pravdu, hledal Boha – ale na podivných místech. Jeho hledání vedlo od baptistů přes různé „svaté“ spolky až ke starokatolíkům a nakonec zakotvil u buddhistů.

A právě v této době se udála moje konverze. Hodně jsme se nasmáli nad „ironií osudu“, protože když byl můj kamarád u baptistů, já byl u buddhistů a teď jsme si to vlastně prohodili, on je buddhista a já křesťan. Jenomže všechno nebylo tak růžové. Kamarádův otec byl vojákem z povolání a otcova přísná ruka i povaha se projevila na synovi. Kamarád měl čím dále hlubší deprese a neviděl žádné světlo na konci tunelu. Zkoušel jsem jej povzbudit citáty z Písma, radou, ale nic nepomáhalo. Naštěstí se mi ho povedlo přesvědčit, když už se nechce modlit k Bohu, ať se modlí k naší mamince, k Panně Marii.

A stalo se, co se stát muselo. Když kamarádova věřící babička neprosadila jeho křest v kostele, nevzdala se, nenechala to být jen tak. Sama jej ještě jako miminko pokřtila doma v umyvadle. A tohle semínko začalo klíčit. Kamarád má hned vedle své práce (že by náhodu?) starobylý kostelík s Lurdskou jeskyní a se soškou Panny Marie Lurdské. A naše nebeská maminka vyslyšela jeho prosby, vzala si ho pod svojí ochranu a už ho z ní nepustila. Ani věřit se mi nechtělo, když mi nedávno popisoval, jak byl na první adoraci, jak z toho měl strach, ale Pán jako by mu řekl:

„Kdepak jsi byl tak dlouho, starý příteli?“

Kamarád se teď chystá na první svaté přijímání a po všech jeho životních peripetiích našel svůj klidný přístav a útočiště. A to rčení z názvu článku je od něj, vždycky tvrdil, že křesťanství je jako virus a teď je moc rád, že se nakazil.

Velikonoční tajemství trochu jinak ...

„Ó vskutku blažená noc“, zpívá velikonoční chvalozpěv (Exultet), „ta jediná směla znát čas i hodinu, kdy Kristus vstal z říše zemřelých“. Nikdo totiž nebyl očitým svědkem samotné události zmrtvýchvstání, a žádný evangelista je nepopisuje. Nikdo nemohl říci, jak proběhlo fyzicky. Tím méně byla smysly postižitelná jeho nejniternější podstata, přechod k jinému životu.

I když je zmrtvýchvstání dějinnou událostí, zjistitelnou podle znamení prázdného hrobu a na základě skutečnosti jednotlivých setkání apoštolů se vzkříšeným Kristem, přece tím, jak dějiny přesahuje a překonává, zůstává v samém středu víry. Proto se vzkříšený Kristus nedává poznat světu, ale svým učedníkům, „těm, kdo zároveň s ním přišli z Galileje do Jeruzaléma; ti jsou nyní před lidem jeho svědky“.

Jak to tehdy bylo s časem?

Setkala se tam dějinnost lidí s věčností Krista. Jak? Pro Ježíše již v historickou dobu, kterou zažívali učedníci jako dobu mezi Velikonocemi do Letnic neplatil lidský čas, ale dosáhl již definitivní eschatologické plnosti. Tato zjevení však mají i své historické důsledky trvající dodnes. Jsou tedy přímým historickým zásahem do dějin spásy. Čas se tam tedy opravdu setkával s věčností.

(*Katechismus katolické církve* - 647)

A komu se vlastně zjevoval?

Do Letnic se nezjevil nikomu, kdo by nesdílel alespoň trochu Jeho pozemské putování – pouze ti jsou schopni ho rozpoznat oslaveného. Nachází se nyní ve stavu oslavení, ale ten je odlišný od předchozího stavu ponížení, byť jde stále o téhož Ježíše. Přesto je tu i odlišnost, která odpovídá tomu, co dnes vnímáme jako poměr mezi Ježíšem dějin a Kristem víry.

„Jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím.“ (Sk 1,3)

*PP, podle dogmatické christologie – Ježíš z Nazareta, Pán a Spasitel – C. V. Pospíšila
text: Petr Polanský*

Celostátní setkání mládeže

Tábor – Klokoty, 13. – 19. srpna

Smyslem setkání je pomoci mladým lidem nalézt inspiraci a dynamiku svého života. Program nabízí vzdělávací aktivity od hledání odpovědí na otázky duchovního života až po metodiku práce s dětmi a mládeží. Velký důraz bude věnován otázkám ekumenismu a evangelizace. Cena 900 korun, při platbě do konce května 700 korun nebo do konce června 800 korun.

Oficiální web setkání: **www.tabor2007.signal.cz**

Svatovojtěšské oslavy – Národní pouť do Gniezna v Polsku

Pouť začíná mší svatou v brněnské katedrále v sobotu 28. dubna v 18 hodin, hlavní pouť se uskuteční v neděli 29. dubna v polském Gnieznu. Z Brna pojedou na místo autobusy CK Via Petrov. Cena 800 korun. Hlásit se je třeba neprodleně na telefonu 542 214 021 nebo e-mailu **viapetrov@viapetrov.cz**.

Hlavní **pouť ke sv. Janu Nepomuckému** na Zelené Hoře
13. května, Žďár nad Sázavou

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi a viděl, že je to dobré. Stvořil moře a souš a na souši rostliny a viděl, že je to dobré. Stvořil na nebi slunce, měsíc a hvězdy a viděl, že je to dobré. Na zemi stvořil nejrůznější zvířata, ptáky a ryby a viděl, že je to dobré. Stvořil člověka k svému obrazu a viděl, že je to velmi dobré. Nakonec stvořil ženu. Prohlíží si ji zepředu, zezadu, zprava, zleva, shora, zdola... „No, však ona se domaluje.“

„Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já.“
„A cos jí řekl?“ „Tak si to teda kup!“

Farář řeční u otevřeného hrobu paní Šulcové: „...A tak vzpomínáme plni zármutku na ženu, která byla svému muži milovanou manželkou, dětem vzornou matkou a naší farnosti oporou. Kdo by si necenil její mlčenlivosti, její tiché, něžné osobnosti...“

Manžel zemřelé nevěří svým uším. Nakloní se k příteli a zašeptá:

„Pojď Karle, jdeme. Jsme zřejmě na nějakém jiném pohřbu.“

Manžel si pořát nevšíma manželky, a tak to manželka zkouší napravit. Jeden den jde k holičce na paruku, přijde domu a sedí u oběda a ptá se:

„Všiml sis na mě něco nového?“

Manžel na to: „Ne !!!“

Tak si manželka nalakuje nehty a další den se ptá: „Všiml sis na mně něco nového ???“

Manžel: „Ne !!!“

A tak manželka přemýšlí a další den si vezme plynovou masku. Manželka se zase ptá: „Všiml sis na mně něco nového ???“ Manžel: „Jo, všiml jsem si, že sis nechala vytrhat řasy.“

Muž vtrhne do bytu úplně bez sebe a zlostně křičí:

„Ty falešná zmijí! Vím všechno!“

„Jen se tak nenaparuj! Kdypak žil Mojžíš?“

Rozloučení s dědou

Když před dvěma měsíci
přáli jsme mu ochranu p. Marie pomocnice
nikdo z nás netušil,
že dohořívá jeho svíce
Říkali jsme mu dědo – dědečku
A opravdu „vnoučat měl vždy dost“
snad každý u něho byl vítaný host
Vyslechnout uměl pozorně a tiše
a i když někdy kručelo mu v břiše
přesto na každého z nás
dovedl si najít tolik drahocný čas
To díky němu se splnil jeden velký sen
A zvony od božího domu zvou nás každý den
Z lidí, kteří neznali se, je dnes velká rodina
farnost tady v Žabovřeskách žít svůj život začíná
Věříme, že přímluvce teď jistě máme u Pána
Modlitba ta proti hříchu nejlepší je obrana
Na hlavu sám Bůh vloží vavřínový věneček
V našich srdcích zůstane však nám všem drahý dědeček.

